

Sihirli Değnek Son Bölüm

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 17 Mart 2014

Öncelikle bazılarına dersini verirdim hak ettikleri gibi.

Ve tek tek gerçekleştirdim dileklerimi...

Mutluluk perisi olmayı öyle çok isterdim ki...

Çok farklı bir dünya yaratırdım özellikle çocukların mutlu ve özgür olacağı. Ağlamasınlar, üzülmesinler, şiddet görmesinler ve acı çekmesinler diye ve daha da ne varsa gereken.

Ve tüm insanların merhamet ve vicdan sahibi olmasını sağlardım. Sevgi aşılardım tüm yüreklere. Önce kendilerini ve diğer insanları sevebilsinler diye; kırmadan, incitmeden ve zarar vermeden.

Yeniden şekillendirirdim "aşk": Acı veren yönünü törpülerdim ve imkânsız kelimesini kaldırırdım lügatten.

Kötülüğü silerdim insanlık tarihinden, bencilliği de. Ve para denen o bağımlısı olduğumuz mefhumu kökten yok ederdim.

Sevgi, güzellik, iyilik ve dostluk üzerine kurulu bu yeni dünyada parayla asla işi olmazdı insanların. Hayal bu ya...

Kısaca paranın, nefretin, acının, gözyaşının ve imkânsızlıkların olmadığı bir dünya inşa ederdim yeni baştan.

Tüm sevenlerin birbirine kavuştuğu, savaşın ve yıkımın olmadığı bir hayat, düşünsenize...

Çocukların ağlamadığı, canının yanmadığı, taciz edilmediği ve kadınların şiddete maruz kalmadığı bir gelecek ki gözyaşları ile ıslanmayan.

Fakat ne var ki realistim ben de çoğumuz gibi. Asıl mesleğime ihanet ederim eğer ki para denen mefhumu silersen insanlık tarihinden. Evet, mesleğim, titrim benim ve paranın önemini kavramış biriyim hepimiz gibi. Para, hani köpeğe versen bakmaz yüzüne, ah o para yok mu ah!

Gönülden bağlı olduğum diğer mesleğimi yapma şansım ise çok az. Zira insanlara fazla bir şans tanınmamakta isteklerini gerçekleştirme konusunda her ne kadar şartları zorlasak da zorlayabildiğimiz

kadar.

Sonuç itibariyle, sahip olduğum, gönülden sevdiğim tek bir iş var, hepimizin sahip olması da gereken: İnsanca yaşayıp, insanca davranıp, özünü kaybetmemek.

Sayırsız olumsuzluk bizi hayattan uzaklaştıran, pes etme noktasına taşıyan. Peki ya güzellikler... Acaba nerede saklanmaktadır?

Gerçekçi olmak lazım her ne kadar ara sıra düş kursak da. Hak edenler ve etmeyenler...

Ve her şeye rağmen; özüne, sözüne ve ruhuna inanabileceğimiz insan her ne kadar gizli saklı kalmış olsalar da kıyıda köşede.

Yeter ki şans tanınmalı ve bir fırsat vermek lazım, en az bize tanınan şans kadar. İkinci bir şans hatta üçüncü...

Sevebilme yetisi, gerçek anlamda ama: Kalben, inanarak ve duyumsayarak, tüm içtenliğinizle, kırmadan, yıkıp dökmeden.

Ve saygı; işte en muteber duygulardan biri. Hele ki sevginin eşliğinde güzel bir kombinasyon. Saygı, evet, eşsiz bir mefhum: Öncelikle kendinize ve duyabildiğiniz kadar...

Eğer ki kıymet veriyorsanız zaten bu bir şekilde size de yansıyacaktır.

İstiyorsanız ve inanıyorsanız, bırakın ve koşun hadi ideallerinizin peşinden. Gerçekleşir ya da gerçekleşmez ama illa ki deneyin ve çaba gösterin. Çok da zorlamadan ama deneyin en azından.

Sorgulamadan, yargılamadan, inanarak, içten dileyerek... Hele ki uğruna çaba gösterdiğiniz her ne ise göreceksiniz ki; sonuç ne olursa olsun kendinize olan saygı, sevgi ve güveniniz kat ve kat pekişecektir. Zira aslında siz kendiniz için mücadele vermektensiniz: Daha iyiyi ve daha güzeli elde etmek adına.

Yürüyün yürüyebildiğiniz kadar sevginin ve inancın eşliğinde: İster yalnız ister kalabalık. Siz zaten yeteceksiniz size. Hele ki taşıdığınız tüm o istek, inanç ve sevgi size ve diğer insanlara mutluluk olarak yansıyacaktır ve herkese eş değerde riayet edecektir.

Sevgiyle kalın...